

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Replica Ioan. Eckii Adversvs Scripta secunda Buceri apostatæ super actis Ratisponæ

Eck, Johannes

Ingolstadii, 1543

VD16 E 416

Paulus ad Rom. 7. loquitur in persona aliorum, probatur & hoc Lutherani
coguntur fateri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30106

cuis) cur ei non significauit, cum eratis tam multi contra vnum Eckium? Quod si nolebat facere Vuormaciae, cur nõ fecit Ratisponæ, aut in actis Ratisponen. editis? vbi tamen plurima cõtra me falso finxit. Iam post sesquiennium euomit, quod Vuormaciae oportebat dixisse, neq; inuenisset Eckium vel imparatum, vel inermem, sed respondisset egregie, sicut & modo facturus est.

Lipſiæ ea
dem pro-
posuit an-
te 23. an-
nos.

Præterea cum eadem dixerim aduersus Carlſtadium in disputatione Lipsica 15. Iulij. Anno gratiæ 1519. his verbis Dico omnia per apostolum adducta me libentissime credere, & propter breuitatem omitto, quàm varie caput istud sit expositum per Origenem, Hieronymum, Augustinum, Ambrosium, Damascenum & S. Paulinum; tamen in præsentia accipio posteriorem sententiam Augustini. Hæc non modo Carlſtadius audiuit, sed & totus globus Lutheranorum, qui frequens contra vnum Eckium conuenerat, Langius s. prouincialis, Luther, Melanchthon, Deelshuis, Amsfordius, Hessus & alij, qui annis viginti tribus siluerunt, donec Bucerus eis eruditior succenturias eis præfaret; & mirum est, Lutherum tam insensum Eckio tot annis siluisse, si lapsus fuisset.

Quis sen-
sus Pauli
Roma. 7

Porro de illa controuersia, an caput 7. Pauli ad Romanos sit accipiendum ex persona Pauli, aut peccatorum, nihil decidi. Dumtaxat ne viderer latibulum quærere, & euasione ad inducta à Melanchthone, nullam sententiã ex illis reieci, sed cum Melanchthon dixit Paulum pro se loqui, ostendi ei, quid potuissem respondere, non quod haberem pro responso. Ideo dixi, super eo non contendo, licet Origenes, Ambrosius &c. diuersum sentiant. At propter Augustinum iam senem verba ista de persona Pauli intelligentem, & hoc quoq; non displicet nobis: tanta erat mihi copia responſionum.

Dedi ergo volens Melanchthoni, quod iure poteram negare,

negare, cum famosior sit sententia, Paulum pro tota natura lapsa, seu destituta fuisse locutum. De Origine & Hieronymo neminem audiui dubitantem. Sic etiam intellexit Irenæus libro 3, contra hæreses cap. 22. Sic intellexit ipse etiam Augustinus libro 3, qq. 66, neq; retractavit, dum eum librum percurreret. Illius sententiæ fuit Chrysostomus quoque super Psal. 121, cuius verba Græca sic reddidit Tietelmannus. Videt homo fæneam carnem, casibus plenam, caducam, minus stabilem, & exclamat rugiens à gemitu cordis dicens: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Consentit his Damascenus lib. 4, cap. 23. Mens est etiam Athanasij seu Theophylacti, dum inquit: Hic enim per hæc præ tendit apostolus, quæ vel antea dixit, vel dicturus deinceps est, vt arguat humanam naturam insanabilia quædam fuisse perpeffam. S. Paulinum in vtraq; disputatione citauimus, qui ita ait epistola secunda ad Seuerum Sulpitium presbyterum Turoneñ. Et recognosco, quoniam beatus ille vir mea potius infelicitate vritur, & de mea affectione pro me dolens clamat: Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius? Sic accepit hæc verba Haimo dicens. Infelix ego homo &c. Ex persona generis humani loquitur, vel ex persona illorum, qui recedunt à peccatis. Sic explicat Bruno. Nota quoniam Paulus figuratiue sub persona sua de omnibus loquitur, assumens sibi personam, nunc ante legem, nunc in lege. Ita diuus Thomas Aquinas, Nicolaus de Lyra, Hugo Carrensis fatentur. Et vt nouissimos adferam, nonne hoc testatur Erasmus, qui primus fuit à deo excitatus pro restituenda sincera doctrina? Is ait: Et addit ex hoc corpore, qd in se sumpserit personam hominis sentientis huiusmodi affectus, quandoquidem hæc est velut vna clavis ad intelligentiam Pauli, si quis animaduertat mutationem personatum, de quibus & ad quas loquitur.

Origenes.
Hierony-
Irenæus.
Augusti.
Chryso-
stomus.

Damascenus.
Theophylactus.

Paulinus.

Haimo.
Bruno.

S. Thomas.
Lyra.
Hugo.
Erasmus

At vis forte tuæ farinae hominem: accipe confratrem tuum Stapulensem, quem latentem Argentorati in Zuinglianismum detrusisti. Is sic ait: Paulus in se figurat carnalem hominem & infirmitatem carnis sentientem, cum minime talis esset, sed secundum spiritum prorsus viuens: sed infirmis transfiguratur se infirmum. Hæc prolixius induxi, vt asperissime intelligat catholicus lector, quomodo gnauiter & docte potuissimè declinasse Melanchthonis assumptionem: malui tamen cum eo conferere manus, & in aperto cōgredi, quàm oclusa illi argumētandi via declinasse assumptum. Ita omnino nihil timui forti animo illius rationibus occurrere.

Et ne hiscere possit aut mutire quicquam contra, seu Bucero, seu quouis alius, aio: Etiam si omnia dem Melanchthoni, permittam Bucero, quæ voluerit, diuersam sequatur sententiam: Tamen ex hoc ipso euidenter Origenis probatur sententia, sequaris quem volueris. Quod manifeste ita cōuinco, quoniam Augustinus adducens illud capitulū Pauli ad Romanos, etiam si testetur Paulum loqui & exclamare in sua persona, non tamen ibi quiescit, sed ex illo textu vult probare in vniuersum, homines habere fomitem, legem carnis, tyrannum, & ita Lutherani omnes illo textu vtuntur, & ita adducunt, vt non in solo Paulo, sed in omnibus hominibus sit fomes, concupiscentia malorum, natura uiciata, caro oppugnatrix, lex contraria bono in membris, inobedientia carnis, miseria corporis mortis huius. Quæ omnia non possent hominibus accommodari, nisi Paulus non solum de seipso, sed omnibus hominibus vetustatem ab Adam contrahentibus, in hoc capitulo fuisset locutus.

Responsio
deo ad
Ambrosiū

Ridebit scio Bucer cum hæc legerit, & tacitus cogitabit. Etiam si plures adduceret sententiæ Origenicæ ad stipulatas, nondum tamen se excusauit à vicio per me ei opposito, quod iniuriam fecit Ambrosio, qui diuersum statuat. libro de sacramen

sacramento generationis. Noli arbitrari, me vel esse tam im-
 prudentem, vel tam immemorem, qđ ab initio potui re-
 spondere iā adfero. Nā de Ambrosii libro citato nihil ha-
 bemus, nisi petias apud August. Non potuit aut Bucero ue-
 nire in mentē, sicut Aug. in hac re diuersum sensit in li. 83.
 qq. ab eo, qđ differit cōtra Iulian. ita & Ambros. in alio li-
 bro potuit diuersum sentire ab eo, qđ de baptismo scripsit
 se narratur. Ingrediamur libros Ambrosii qđs habemus, & Ambrosi
 us consen-
 tit Origeni. locum ordinariū sup 7. cap. ad Rom. & inueniemus eū per-
 petuo textū interpretari de toto genere humano. Ideo me-
 minit hoīs ante legē & post legē de lege hōi data, de odio
 diaboli erga hoēm, & vsq; ad Adā extenderit. Plus peccati
 fuisse post legē, q̄ ante legē, robur diuinæ sentētię in Adam
 datæ. Et inter alia ait Ambros. Apostolus vt dei gratiā refe-
 rat, hęc exponit de quantis malis hoēm liberauerit, vt q̄ ex
 itia ex Adā trahit, quæ vero beneficia per Christū consecu-
 tus est. Hoc aut ad omnes hoīes pertinet, nō solum ad Pau-
 lum. Testatur hoc Ambros. ad finē capituli, & inter alia in-
 quit: Si homo in eo qđ factus est perdurasset, nō esset pote-
 stas inimico ad carnē eius accedere, & animæ contraria sus-
 urrare. Vt aut totus homo minime reparatus fuisset Chri-
 sti gratia ad statum pristinum, sententia obstitit data in A-
 dam. Quis modo est tam hebes, aut tam stupidus, qui ne-
 gat Ambrosium hęc retulisse non ad solam personam Pau-
 li, sed ad totum genus humanum. Ideo Vuormacię non fe-
 ci iniuriam Ambrosio, qđ eum Origeni, Hieronymo, Paus-
 lino in hac sententia connumerauī, sed Bucero mihi calum-
 niam maliciose struxit.

Bucero recte adfert Augustinū, qua ratione cōcupiscētia August.
 vocat pctm, nō utiq; quia peccatū est, sed quia peccato facta
 est, sicut scriptura manus cuiusq; dicitur, cōtra duas episto-
 las ad Bonificiū. c. 13. & de nuptiis li. 1. ca. 13. Illa frāgūt cap.
 Buceri & compliciū, vt deduximus in disputatiōe Lipsica,
 Vuor